mahha. Kanga-plekia joudis temmale appi, ja ta sûdda sai, sedda asja kuuldes, nenda ligutud, et ta kohhe 50 rubla ommast warrandusseſt kokkokorjas ja kahhe söbrade jure läks, kes ka iggamees 25 rubla senna jure pannid, et sadda rubla täis sai. Sedda rahha wiis ta siis römoga Bömi kätte ja ütles: Siin on sadda rubla — kül sa tead isse, mis sa selle rahhaga wottad tehha. Jummal andko igga hea lapsele sedda armo, et ta woiks omma ausa wannemattele abbiks olla. Ükski ei joua sedda römo kirjasse üllespanna, mis mele nöor mees, sedda rahha wottes, ommas süddames tundis. Ta heitis sadda kord pölweli mahha ja tännas Jummalat — ja satis ruttoga ja römo pärrast nuttes sedda rahha omma issa kätte.

Böm jäi nüüd hopis selle kanga-plekia tenistusse, ja temma holekandmisse ja murre läbbi läks selle maia tö ja kaup ikka laiemaks ja suremaks; sest ta wiis isse need walmis plekitud kangad suurte ladade peäle, sai neid ikka heaste äramüüdud ja toi keik kasso truiste omma perremehhe kätte, kes siis jälle sedda rohkem laskis kuddada ja plekida. Se eest andis se aus kanga-plekia Bömil igga aasta suremat palka, ja se hea poeg mötles siis jälle omma issa peäle, ja satis temmale keik rahha, mis temma enese kassuks jäi, nenda et ta issa Jummala abbiga sest suremast waesusseſt peäsis ja jälle kauniste wois ellada. Wie aasta pärrast surri kanga-plekia, ja ta olli omma wiimse seädmisse ramato sees seädnud, et Böm pidi temma ausa tenistusse pärrast kümnest ossa temmast warrandusseſt sama, se olli tuhhat rubla.

Selle rahhaga hakkas Böm nüüd isse assuma ja nenda, kui ta endine perremees, linna-kangadega kauplema. Keik temma tö ja nouud läksid wägga hästi korda, ja se

oli